

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

خورشید تابنده

۲۶ می ۲۰۲۰

نامهٔ ارسال از افغانستان

ویروس کرونا در هفته های اخیر به یک اپیدمی جهانی و معضل کلانی برای تمام بشریت تبدیل شده است که روز به روز در حال گسترش و فراگیر شدن است. می بینیم که بیشتر کشورهای جهان توان مقابله با آن را ندارند و آنچه که معلوم است این است که در سرمایه داری هدف اصلی سود بیشتر است. در برخورد با گسترش کرونا در بین مردم مخصوصاً آن هائی که امکانات لازم برای پیش گیری از آن را ندارند، اهمیت لازم را انجام نداده که در نتیجهٔ آن تعداد وسیعی از مردم جان شان را از دست داده و تعداد زیادی نیز به آن مبتلا گردیده اند.

با افزایش مدت قرنطین و گسترش این ویروس در جامعه مخصوصاً کشور هائی مثل افغانستان خشونت بر زنان وحشیانه تر شده است. همچنین در این دوره شاهد افزایش چشمگیر فقر در خانواده ها و مخصوصاً در بین زنان هستیم و دیده می شود که زنان فقیر در این دوره فقیرتر و با وضعیت بد اقتصادی روبه رو هستند. مخصوصاً آن عده زنانی که نان آور خانواده شان را از دست داده اند و مجبور اند مصارف خانواده شان را برآورده سازند. عده دیگر هم که مردان شان در کنارشان هستند، امنیت جانی ندارند و مورد آزار و اذیت و شکنجه های جسمانی و روانی قرار می گیرند. در بسیاری از خانواده ها مردان یا بی کار هستند و یا معتاد به موارد مخدر می باشند.

خشونت بر زنان شاید در کشورهای اروپائی، امریکا و یا چین آمارگیری شود و به رسانه ها منعکس شود، اما خشونت و ستم هائی که در کشورهای فقیر دنیا انجام می شود و زنانی که قربانی این اعمال ضد انسانی و وحشیانه می شوند، نه گزارش می شود و نه رسانه ئی می شود. افغانستان یک کشور مستعمراتی نیمه فئودالی است که بیشتر از ۷۰ درصد آن در روستاها و مناطق دور افتاده زندگی می کنند و زنان همواره در شرایط بد اجتماعی و اقتصادی زندگی شان را پیش می برند. این زنان دسترسی به امکات اولیهٔ زندگی برایشان وجود ندارد.

در هفته های اخیر که ویروس کرونا و قرنطین افزایش یافته است این وضعیت نیز بدتر از گذشته شده و به محرومیت و مشکلات زنان افزوده است. علاوه بر فقر و نداشتن غذا و بدون پشتوانه بودن خیلی از زنان خشونت های خانگی که به اشکال وحشیانه ای بالای زنان اعمال می گردد؛ با گسترش کرونا و خانه نشین شدن هم بیشتر شده و می شود. با خانه نشین شدن در خانه محافظت از اطفالی که قبلاً در مکاتب و یا کودکانها می رفتند، کارهای خانه، پاک کاری همه و همه به دوش زنان انداخته شده است، زنان را به خدمتکار تمام عیار تبدیل کرده است و چنانچه کاری خلاف میل مردان که آرامش آن ها را به هم بزند انجام شود از سوی همین مردان خانواده زنان مورد لت و کوب، تهدید به مرگ و بیرون

انداخته شدن از خانه می گردند و زنان هم مجبور می شوند تا این تحقیرها و خشونت ها را با دهن بسته تحمل نموده و چیزی نگویند، زیرا هیچ راهی ندارند و خانواده و دولت هیچ کدام از آنها حمایت نمی کنند.

در شرایطی که ویروس کرونا در افغانستان در حال گسترش است اما جناح های مختلف در رقابت برای کسب قدرت هستند که کدام یک بهتر و عمیق تر می توانند مردم و زنان را بدبخت تر و محروم تر از امروز کنند. در نتیجه این جناح های مختلف قدرت نه به فکر مردم و مرگ و میر بزرگی که به زودی رخ خواهد داد هستند و نه برنامه ای برای مردم در ایام قرنطین و مقابله با کرونا را دارند. از اینرو شاهد یک فاجعه انسانی خواهیم بود.

در افغانستان همان طور که در بالا آمد، بسیاری از زنان، مردان خانواده را که به نوعی نان آور خانه بودند در طول چند دهه جنگ از دست داده اند و در اوضاع و احوال خیلی بدی زندگی می کنند. این دسته از زنان چه از طریق کار و تن فروشی یا گدائی و غیر تلاش می کنند ضروریات خانواده شان را تأمین کنند. از اینرو مجبور می شوند برای اندک دست مزد به مکان های دورتر و کارهای شاقه تری انجام دهند. این زنان که به کار می روند و فقیر اند، در سرک و کوچه ها هم مورد آزار و اذیت مردان قرار می گیرند. در حال حاضر و کرونا حتی این فرصت هم از این زنها گرفته شده و نمی توانند حتی غذای شب شان را تهیه نمایند. اگر از خانه خارج شوند توسط پولیس به جرم تخلف در قانون و عدم رعایت قرنطین گرفتار و در زندان انداخته می شوند و در آن جا هم مورد ضرب و شتم بیشتری توسط زندان بانان قرار می گیرند.

زنان در افغانستان هیچ پناهگاهی ندارند. از جایی که ستم بر زن و فرودستی در جامعه سنتی مثل افغانستان از ساختار پدرسالاری است که با کمک قوانین ضد زن اسلامی به این خشونت ها پا داده و بر آن پرده می اندازند. در هر شرایطی که در افغانستان رخ داده و می دهد، مثل جنگ های خانمانسور، اشغال، بحران اقتصادی، کرونا بیشترین بدبختی نصیب زنان می شود و زنان خشونت بیشتری را می بینند.

ارسالی: سازمان زنان ۸ مارچ (ایران-افغانستان)